

ἀπλαδωτός ἐπίθ. Ἡπ. ἀπλαδουτός Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπλάδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ωτός.

Ὁ ὅμοιος μὲ ἀπλάδα, πολὺ πλατύς, ἀπλωτός ἐνθ' ἄν.: Ἀπλαδουτὸ κανίστρ' - μέρους - σκαφίδ' - σ'νι Ἡπ. || Αἰνιγμ. Στρώγγυλο κὶ ἀπλαδωτὸ (ὁ σοφρᾶς) αὐτόθ.

ἀπλακωσιὰ ἡ, Ἰων. (Σμύρν.) Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλάκωτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν δ. ἄ- στερητ. 1 β.

Ἀνοησία, ἀπερισκεψία ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ τὴν ἀπλακωσιὰ του τῆγε καὶ τοῦ τὰ εἶπε οὐλα Σμύρν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνογιά.

ἀπλάκωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἰων.

Σμύρν.) Κωνπλ. Νάξ. (Βόθρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κόρινθ.) Πόντ. (Σάντ.) Σῦρ. Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πλάκωτός.

1) Ὁ μὴ διὰ πλακῶν κεκαλυμμένος ἢ ἐστρωμένος, ἀπλακόστρωτος Πόντ. (Σάντ.) β) Ὁ μὴ πιεσθεὶς δι' ἐπιθέσεως βάρους Λεξ. Αἰν. 2) Ἀκάλυπτος Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Συνών. ἀσκεπαστος. β) Ἐπὶ τοῦ ζυμωθέντος ἄρτου, ὁ μὴ καλυφθεὶς διὰ κλινωσκεπασματος διὰ νὰ ὑποστῇ τὴν ἀναγκαίαν χυμικὴν ζύμωσιν Πελοπν. (Κόρινθ.): Ἀφῆσε τὸ ψωμὶ ἀπλάκωτο καὶ δὲν ἤρθε ἀκόμη (ἤρθε = ὑπέστη τὴν ζύμωσιν).

3) Μωρός (περὶ τῆς σημασίας ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 194) Κωνπλ. Σῦρ. Χίος (Χαλκ. κ. ἄ.): Βρὲ ἀπλάκωτος καὶ ζεβζέκης ποῦ 'σαι! Χίος Εἶναι μὰ ἀπλάκωτη! Σῦρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγάθας, ἀνογος, ἀπλόγνωμος καὶ ἀπλός 1 β. β) Ἀνάγωγος, ἀπαιδευτος Ἰων. (Σμύρν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλανιάριστος 2.

γ) Ἀπειθής Νάξ. (Βόθρ. κ. ἄ.): Ἀπλάκωτο θηλυκό. Συνών. ἀκρούμαστος, ἀκρωστος, ἀνάκοος 1, ἀνακρούμαστος, ἀνυπάκουος, ἀπίταχτος, ἀντίθ. ὑπάκουος. 4) Ἐπὶ γυναικός, παρθένος ἐτι Ἀθῆν. κ. ἄ.: Ἀπλάκωτη πῆγε (ἄγαμος ἀπέθανε). Συνών. ἀναντρη 1, ἀνάντριστος, ἀνέγλυτος 1, ἀνύπαντρος, ἀπάρθενος 1.

ἀπλάνετος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀπλάνητος.

Ὁ μὴ πλανηθεὶς ὑπὸ τινος, ὁ μὴ ἀπατηθεὶς.

ἀπλάνευτος ἐπίθ. Ἡπ. Κέρκ. (Κάτω Γαρούν.) Πελοπν.

(Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀπλάνιφτους Λέσβ. Μακεδ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλάνευτός < πλάνεύω.

1) Ὁ μὴ παραπλανώμενος, ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος, συνήθως ἐπὶ κόρης μὴ παρασυρομένης εἰς ἐρωτικά δίκτυα Ἡπ. Κέρκ. (Κάτω Γαρούν.) Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ.: Ἀσμ.

Ὅλο τὸ βρό του ἐπούλησε τὴ γόρη νὰ πλανέψη

κ' ἡ κόρη τοῦ εἶν' ἀπλάνευτη καὶ δὲ δῆνε πλανεύει

Κάτω Γαρούν. Τῇ Μάρω, τῇ Μαρούλλα τὴν ἀπλάνευτη δὲν 'μπόρε' νὰ τὴν πλανέψη καὶ μαραίνεται

Ἡπ. Συνών. ἀγέλαστος 2. 2) Ὁ μὴ ἔχων τι τὸ ἐπαγωγόν, ἄχαρις, ἀντιπαθὴς Λέσβ.

ἀπλανιάριστος ἐπίθ. Ζάκ. Κρήτ. Σῦρ. ἀπλανιάρητος

Κεφαλλ. Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλανιάριστός < πλανιάρίζω.

1) Ὁ μὴ διὰ τῆς πλάνης, τοῦ ξυλουργικοῦ ἐργαλείου, ἐξεσμένος ἢ λελειασμένος, ἀπλάνιστος ἐνθ' ἄν.: Σανίδι ἀπλανιάριστο Σῦρ. Ἐχω ἀκόμη τρεῖς τάβλες ἀπλανιάριστες καὶ ἔνα καθρόνι Κρήτ. Ἔτσι θὰ μείνῃ ἡ τάβλα ἀπλανιάρητη Κεφαλλ. Ἀπλανιάρητη σανίδα αὐτόθ. Συνών. ἀγλυφτος 1 γ, ἀπλάνιστος 1, ἀπλανος 1, ἀρροκάνιστος. 2) Μεταφ. ἄξε-

στος, ἀγροῖκος Ζάκ. Συνών. ἀγάνωτος 3, ἄγαρδος 3, ἀγροῖκητος Β4, ἀγροῖκος 11, ἀπλάκωτος 3 β, ἀπλάνιστος 2, χωριάτης.

ἀπλάνιστος ἐπίθ. κοιν. ἀπλάν'στους βόρ. ἰδιώμ.

ἀπλάνητος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἄ. ἀπλάν'γους ἐνιαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πλάνιστός < πλάνίζω.

1) Ἀπλανιάριστος 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Σύλο - σανίδι ἀπλάνιστο. 2) Μεταφ. ἀπλανιάριστος 2 Πελοπν. (Σουδεν.): Μωρέ, μπιτ ἀπλάνητος νὰ εἶσαι! 3) Νωθρὸς τὴν διάνοιαν, ἀμβλύνους Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Μὰ μπιτὶ ἀπλάνητος εἶναι! Συνών. ἀπλανος 3.

ἄπλανος ἐπίθ. Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ. ἄμπλανους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. πλάνίζω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Πβ. ἄβλεπος ἐκ τοῦ ἄ- βλέπω, ἄδουλος ἐκ τοῦ ἄ- δουλεύω κττ.

1) Ἀπλανιάριστος 1, ὁ ἰδ., Ἡπ.: Τὸ ξύλο εἶναι ἄμπλανον. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ἄκομπος, ἄχαρις, ἄσχημος Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ.: Εἶναι μὰ ἄπλανη! Σῦρ. Εὐτὸς εἶναι ἄπλανος ἀνθρώπος Φιλότ. Συνών. ἄγαρδος 1 β, ἄπλαστος Α1 β, ἀσκημομούρης, ἀσκημος, ἄχαρος.

3) Ἀπλάνιστος 3, ὁ ἰδ., Θήρ. Νάξ. (Φιλότ.): Ἀπλανος ἀνθρώπος εἶναι αὐτὸς Θήρ. Ὅπως θέλεις τὸν κάνεις τὸν ἄπλανο αὐτόθ.

ἀπλᾶς ὁ, Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλός.

Ἀβαθεὶς μαγειρικὸν σκεῦος χαλκοῦν. εἶδος ταψιοῦ.

ἄπλαστα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπλαστος.

Ἐξαιρέτως, καθ' ὑπερβολὴν: Ἀπλαστα ἐκοιμέθα - ἐφαγα.

ἄπλαστος ἐπίθ. Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ. ἄπλαθος Πελοπν. (Γελίν. Λακων. Μάν. κ. ἄ.) ἄπλαθους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἄπρατε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπλαστος. Ὁ τύπ. ἄπλαθος παρὰ τὸ πλάθω, ὡς καὶ πλέκω - ἄπλεκος, πρέπω - ἄπρεπος, περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,109 κέξ. Περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ -πλά- εἰς -πρα- ἐν τῷ τύπ. ἄπρατε ἰδ. GAnagnostopoulos Tsakon. Grammat. 18.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ πλασθεὶς, ὁ μὴ λαβὼν σχῆμα διὰ τῆς πλάσεως ἐπὶ τοῦ ἄρτου ἢ ἄλλης ἐμφεροῦς μάζης Θήρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Λακων. Μάν.) Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ.: Τὸ ζουμάρ' ἄπλαστον ἐν' Χαλδ. Τό 'χει ἄπλαθο τὸ ψωμὶ ἢ μάννα μου Πελοπν. Τὰ 'πλασες τὰ ψωμὰ ἢ ἀκόμα εἶναι ἄπλαστα; Γαλανᾶδ. Δὲν ἐγλύτωσα τὰ φύλλα, τὰ 'χω ἄπλαθ' ἀκόμα (τὰ φύλλα τῆς πίττας κττ.) Γελίν. Τὰ πέτ'ρα εἶναι ἄπλαθα (πέτ'ρα = πέτουρα = φύλλα τῆς πίττας) Αἰτωλ. Ἀντε ἄπρατε (τὸ σύνολον τῆς ζύμης, ἐξ ἧς δὲν ἀπετελέσθησαν ἀκόμη οἱ ἄρτοι) Τσακων. β) Μεταφ. δύσμορφος, ἄχαρις Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τσακων.: Νεὰ ἄπλαστη Βούρβουρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλανος 2. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος, ὁ μὴ κατάλληλος νὰ πλασθῇ Πελοπν.: Τὸ ψωμὶ εἶναι ἄπλαθο. 3) Μοναδικὸς εἰς μέγεθος, εἰς δύναμιν, εἰς καλλονὴν κττ. εἶτε ἐπὶ καλοῦ εἶτε ἐπὶ κακοῦ, σπάνιος, (οἶονεὶ ὁ μὴ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν πλαττόμενος) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἀπλαστος ἀνθρώπος Κερασ. Ἀπλαστον καράβιν (εἶτε κατὰ μέγεθος εἶτε κατὰ τὴν ταχύτητα) αὐτόθ. Ἀπλαστα λόγια (παράδοξα) αὐτόθ. Ἀπλαστον, ντ' ἐποίκε με τὸ κακόν! (ὁ ἄθλιος, τὸ κακὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε!) Κερασ. Χαλδ. Μῶρε, ντ' ἄπλαστος ἐν' ἀούτε! (τί

